

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1268/2558

นายธนีสรรหรือสหพรรค จินานุรักษ์โจทก์ พันตำรวจเอกพีระวุฒิ สุวรรณประสิทธิ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 167, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 172, ป.อ. มาตรา 198, ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 332

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องนั้น ป.วิ.อ. มาตรา 167 บัญญัติว่า "ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูลให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระธงที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูลให้พิพากษายกฟ้อง" และมาตรา 170 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "คำสั่งของศาลที่ให้คดีมีมูลย่อมเด็ดขาด แต่คำสั่งที่ว่าคดีไม่มีมูลนั้น โจทก์มีอำนาจอุทธรณ์ฎีกาได้ตามบทบัญญัติว่าด้วยลักษณะอุทธรณ์ฎีกา" ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าคดีโจทก์มีมูลและให้ประทับฟ้องสำหรับข้อหาดังกล่าวแล้ว ศาลชั้นต้นจะต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามขั้นตอนในชั้นพิจารณา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงไม่มีอำนาจหยิบยกข้อเท็จจริงในข้อหาที่ศาลชั้นต้นสั่งว่ามีมูลแล้วขึ้นมาทบทวนและวินิจฉัยยกฟ้องข้อหาดังกล่าวในชั้นไต่สวนมูลฟ้องได้อีก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90, 91, 137, 157, 172, 198, 326, 332 (2) ให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน และหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นจังหวัดอุดรธานี พื้นที่ไม่น้อยกว่าหกตารางนิ้ว เป็นเวลาสามวัน โดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ให้ประทับฟ้องในข้อหาดังกล่าว ส่วนข้อหาอื่นให้ยกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ด้วย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 157, 172 และ 198 นั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ยกฟ้อง และศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาข้อหาดังกล่าว โดยโจทก์มิได้อุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกา คดีจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เพียงว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายกฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าคดีมีมูลแล้วนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 167 บัญญัติว่า "ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูลให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระธงที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูลให้พิพากษายกฟ้อง" และมาตรา 170 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "คำสั่งของศาลที่ให้คดีมีมูลย่อมเด็ดขาด แต่คำสั่งที่ว่าคดีไม่มีมูลนั้น โจทก์มีอำนาจอุทธรณ์ฎีกาได้ตามบทบัญญัติว่าด้วยลักษณะอุทธรณ์ฎีกา" ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าคดีโจทก์มีมูลและให้ประทับฟ้องสำหรับข้อหาดังกล่าวแล้ว ศาลชั้นต้นจะต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามขั้นตอนในชั้นพิจารณา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงไม่มีอำนาจหยิบยกข้อเท็จจริงในข้อหาที่ศาลชั้นต้นสั่งว่ามีมูลแล้วขึ้นมาทบทวนและวินิจฉัยยกฟ้องข้อหาดังกล่าวในชั้นไต่สวนมูลฟ้องได้อีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายกฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 จึงเป็นการ

ไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่ยกฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาเฉพาะข้อหาดังกล่าวต่อไปตามรูปคดี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

สมชาติ ธัญญาวินิชกุล · ประทีป ดุลพินิจธรรมา · สมจิตร ทองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1268/2558>